

TIEN AN MEN

"Den himmelska fredens port" är huvudingången till den forna kejsarstaden i Peking. Från denna port utropades den kinesiska Folkrepubliken den första oktober 1949. På platsen framför porten längs den eviga fredens gata drar väldiga processioner fram den första maj och på nationaldagen den första oktober — 800 000 människor ungefär.

Porten är som alla kejsarstadens byggnader röd till färgen med tak av gult glaserat tegel. Gavlarna är rikt guldinlagda och de stora gyllene inskriptionerna på framsidan lyder: "Länge leve den kinesiska Folkrepubliken" och "Länge leve enigheten mellan alla världens folk".

Vi kvinnor

Årg. 4

Okt. 1952

Nr. 7

Bakteriekrig i Korea och Kina

På inbjudan av Kinesiska Vetenskapsakademien och Kinesiska Fredskommittén har en neutral internationell vetenskaplig kommission under 2 à 3 månader i sommar gästade Kina och Korea för att undersöka fakta rörande det bakteriekrig som USA fört mot dessa länder, men som av Amerika förnekats såsom varande bakteriekrig. Kommissionen bestod av sex medlemmar från olika länder. England, Frankrike, Sovjetunionen, Italien, Brasilien och Sverige var här representerade. Den svenska delegaten var, som vi torde veta, överläkaren med. dr. Andrea Andreen.

Efter hemkomsten höll doktor Andreen sitt första offentliga föredrag i Medborgarhusets stora sal fredagen den 26 september angående kommissionens undersökningar och resultat.

Kommissionens rapport upptager 600 sidor. Ett sammandrag på ca. 60 sidor är mera överkomligt för lekman. Men det djupaste intrycket gavs givetvis av doktor Andreens levande, på sakkunskap byggda och gripande skildring av fakta, som lämnades den fulltaliga publiken.

Den Internationella Vetenskapliga Kommissionens SLUTSATS

Händelser av säregen karaktär vilka sedan början av 1952 inträffat i Korea och Kina har föranlett folken och regeringarna i dessa länder att anklaga USA:s stridskrafter för bakteriologisk krigföring. Den Internationella Vetenskapliga Kommissionen som bildades för att undersöka hithörande fakta har nu avslutat sitt arbete efter mer än två månaders undersökningar på platsen.

Kommissionen ställdes inför en stor mängd fakta. Vissa av dessa fakta bildade sammanhängande mönster vilka visade sig vara synnerligen upplysande. Kommissionen har därför främst koncentrerat sin uppmärksamhet på de sistnämnda. Kommissionen har kommit till följande slutsats.

Koreas och Kinas folk har varit föremål för angrepp med bakterievapen. Dessa vapen har använts av enheter ur USA:s väpnade styrkor vilka för ändamålet begagnat sig av ett stort antal olika metoder, en del av dessa förefaller att ha utvecklats ur metoder som den japanska armén använde under andra världskriget.

Kommissionen har nått dessa slutsatser genom att logiskt sammanställa alla fakta. Kommissionen har varit nödsakad att böja sig inför vittnesbördet och kan endast konstatera att detta omänskliga handlande ägt rum trots att det fördömts av folken i hela världen.

Nu gäller det för alla folk att fördubbla sina ansträngningar för att rädda världen från krig och förhindra att vetenskapens upptäckter användes till mänsklighetens fördärv.

Kommissionen hade från början på allt vis sökt frigöra sig från förutfattade meningar, den hade till och med gått så långt att den ansett att ett sådant utslag av mänsklig grymhet som ett i detalj utpekulerat bakteriekrig vore nära nog omöjligt. Och *likväl!* Efter de mest minutiösa undersökningar i Korea och Kina, mångfaldiga och timplånga sammanträden med såväl representanter för respektive länders mest framstående auktoriteter som med befolkningen, gamla och unga, i olika delar av berörda länder, blev slutsatsen: en bakteriologisk krigföring *har ägt rum*. Från flygplan hade olika slag av insekter och även andra djur och föremål kastats ned — t. ex. loppor infekterade med pest, skalbaggar och flugor infekterade med mjältbrand, musslor infekterade med kolera o. s. v. Det var tydligt att man ofta ökat bakteriernas giftighet på konstgjord väg — de framkallade plötsliga, svåra sjukdomsfall med plågsam död. Även bör beaktas att de epidemiska sjukdomar, som på detta sätt spriddes, ofta uppträdde på trakter och under årstider, där de eljest ej brukade förekomma.

Att i få ord skildra detta vittnesbörd om mänsklig låghet, om hur djupt kriget, med allt vad det innefattar, kan låta mänskligheten sjunka, är omöjligt. Man förstummas. Och man förstummas inför det oerhörda lidandet. Och varför detta lidande?

Emot denna avgrund av sorg står vördnad och tacksamhet inför dem, som vågat liv och hälsa för mänsklighetens väl, för framtiden, och som trotsar en opinion vars elakartade beskaffenhet påminner om pestinfekterade loppor.

Elisabeth Tamm.

Våra systrar i Korea

Under vår sista dag i Pjongjang gav Koreas demokratiska kvinnoförbund en mottagning för oss. Mottagningen var egentligen för Madame Pessoa från Brasilien, Dr Yen från Kina och mig men hela kommissionen var inbjuden som åhörare. Pak Den Ai hade förstås ordnat hela mottagningen, men det var vice ordföranden som talade. Sedan omkring 10 månader finns det i Pjongjang en teater insprängd i berget och där var festen. Man kom dit genom en lång fuktig gång vid foten av berget men det fanns också en hög trappa upp från teatern så att man kom ut uppe på berget. Vårt inträde i denna festsal var ett av de mest gripande ögonblick vi upplevat. Salen låg i halvmörker, den var fylld till sista plats av kvinnor — 1020 var inbjudna och alla hade kommit —, starka strålkastare lyste på estraden, en mycket skicklig orkester, blåsinstrument, spelade nationalhymnen, alla stod; tre små flickor med var sin jättebukett kom fram till oss. — Det låter inte så märkvärdigt kanske men säkert är att kontrasten mellan denna grandiosa fest och staden i spillror utanför var oändligt högtidlig och på samma gång hjärtskärande. Jag hade skrivit mitt anförande på engelska men eftersom det redan var översatt till koreanska av vår skicklige tolk så höll jag det på svenska. Jag sade att KDV har lärt oss att känna oss solidariska med våra systrar jorden runt, "Koreas kvinnor står oss mycket nära, vi lider med er. Jag vet nu att Korea är ett underbart land: naturrikedomar, gammal kultur, ett storartat folk; Korea kommer att få en lycklig framtid. Och

Den tacksamhetskrivelse som finns avbildad här bredvid överlämnades till vår ordförande i Pjongjang. Den lyder i svensk översättning så:

I det koreanska folkets namn tackar vi värdsamt de fredsälskande svenska kvinnor som gett oss uppmuntran och materiell hjälp i vår ärorika kamp mot den brutala väpnade invasionen av Amerikas imperialister i Korea.

Eder vänliga och systerliga uppmuntran hjälper oss att driva ut ur vårt fädernesland den gemensamme fienden till de fredsälskande folken i världen.

Vi hoppas och förväntar att det företag till stöd för fred och frihet, som svenska kvinnor tar del i, skall vinna framgång.

Krigsoffrens hjälporganisation

PAK DEN AI

ordförande

Den 1 augusti 1952, Pjongjang, Korea.

Pak Den Ai och SKV:s ordförande i Pjongjang.

den framtiden skapas till stor del av Koreas kvinnor. — Vår uppgift här just nu är att samla material så att vi kan berätta för världen sanningen om bakteriekriget. Och vi har en fast förhoppning om att vår redogörelse kommer att bidra till att göra slut på edra lidanden.

Koreanska mödrar, hustrur och döttrar, hjältinnor — vi är på er sida. Leve Koreas kvinnor, leve Koreas frihet, leve fred i världen!"

Madame Pessoa och Dr Yen talade också. Musiken och strålkastarna inramade det hela och applåderna förstås. Efteråt gick Pak Den Ai och jag omkring i salen och jag tryckte så många händer jag hann med — det fanns knappt ett enda par ögon utan tårar. Sedan var det ett kort underhållningsprogram, orkestermusik, körsång — unga män och kvinnor i khaki —, solosång av en mjuk hög sopran, en koreansk dans — de har en utsökt danskonst.

Vi kom ut uppe på berget och stod där några minuter medan kvinnorna i sina fladdrande koreanska dräkter böljade i en mjuk vågrörelse nedför den slingrande vägen — en syn av stor skönhet.

Andrea Andreen

SKV:s styrelse har tillställt FN:s gen.sekr. en skrivelse där det bl. a. heter:

"Genom den Internationella Vetenskapliga Kommissionens arbete har det blivit klart att de amerikanska stridskrafterna under det senaste halvåret försökt terrorisera det koreanska folket — liksom befolkningen i nordöstra Kina — genom bakteriekrig. Under sommarmånaderna har de delat av Pjongjang som ännu finns kvar och som bevisligen icke erbjuder några militära mål, utsatts för upprepade flygraider vilka dödat tusentals och åter tusentals kvinnor, barn och gamla som nu utgör stadens huvudsakliga befolkning. Med napalmbomber bränns människor till döds, elden utplånar deras hem. Den för någon tid sedan tillkännagivna planen att 78 koreanska städer skulle utraderas av FN-flyget, sätts steg för steg i verket. I dessa dagar meddelas att de amerikanska stridskrafterna börjat använda nya robotvapen i Korea."

Skrivelsen slutar med kravet om att stilleståndsförhandlingarna slutförs och freden återställs för Koreas prövade folk.

Sanningen om Koreakriget bekräftad efter ett år

Det är nu ett år sedan mina artiklar om Koreakriget publicerades och jag höll mina föredrag om detta ämne på flera platser i Skandinavien. Kanske några läsare drar sig till minnes att deras facit var: att det krig som fördes i Korea i FN:s namn hade antagit formen av ett utrotningskrig.

Jag berättade att Korea bokstavligen var nedbränt, hus efter hus, att det fruktansvärda nya vapnet napalmbomben användes utan ringaste hänsyn till civilbefolkningen och att de amerikanska soldaternas behandling av den infödda befolkningen var kriminell.

I dag ett år efteråt, måste jag påpeka att min uppfattning av förhållandena då har bekräftats och fastställts såsom *sidor av sanningen om kriget i Korea, som man inte längre kan förneka*.

Resultatet är att betydande kretsar i västerlandet, främst i England, fruktar det sätt på vilket man för krig i Korea, fruktar napalmbomberna, vilkas bensingelé i miljontals liter tömts över oskyldiga medmänskors huvuden, fruktar amerikanernas behandling av koreaner och kineser och är rädda för intrigerna omkring Syngman Rhee.

Efter min hemkomst mötte jag oupphörligt de bättre vetandes axelryckningar över min känslobetongade avsky för krigföringen i Korea: Herregud, sådant är kriget, det vet vi ju! Det fanns dock andra än jag som inte på förhand visste att kriget var sådant — bland dem erfarna krigskorrespondenter. En av dem, Reginald Thompson, korrespondent till den konservativa tidningen Daily Telegraph, skriver i sin bok "Cry Korea" (nov. 51, London, Macdonald & Co.), hur härdade personer som aldrig hade låtit sig skrämmas när det gick som värst till under andra världskriget flydde från Korea som om djävulen varit i hämlarna på dem. Kriget i Korea hade förlorat allt sammanhang med militär konst, det använder enbart den *totala utrotnings tekniken*.

Det var spåren därav som fyllde Ida Bachmann och mig med den *naiva* fasan för krigsmetoderna i Korea.

Spalt efter spalt skulle man idag kunna fylla med citat av korrespondenser från icke-kommunistiska journalister till konservativa och liberala tidningar i västerlandet, som bekräftar våra intryck och uttrycker samma avsky — och blygsel.

Det gäller också uppfattningen av de amerikanska soldaternas behandling av koreanerna — Reginald Thompson skriver till exempel: "Jag tror inte att det någonsin faller dem in att koreanerna är män, kvinnor och barn med ett hem, att de har kärleksfulla, hatfulla och längtansfulla känslor, och att de mycket ofta är modiga." Amerikanerna kallar dem "gooks", och på samma gång man sätter den benämningen på dem "berövar man dem deras människovärde".

Jag skall inte trötta läsarna med att citera de många glada påståenden, som framförts från Jutlandialäkarnas sida om FN:s krigföring i Korea, där de sannerligen aldrig satt sin fot — men jag vill påminna om

en rubrik i Berlingske Tidene (16 sept. 1951) som utgjorde de tre Jutlandialäkarnas uppfattning: "*Den humanistiska mentaliteten har inte svikits — man kan bara vara stolt över det sätt varpå FN för krig.*"

Den danske läkare som senast (den 16 juni) återvände från Korea, uttryckte inte någon stolthet över FN:s krigföring. På frågan om han besökt Koje-ön, svarade han enligt Socialdemokraten (den 17 juni): "Nej, det ansåg man för riskabelt!" Man kan dra slutsatsen att det inte var för överläkare Tage Christensen det skulle vara riskabelt, utan för Unified command, som uppenbarligen fått nog av de Röda Kors-besök på Kojeön, som i februari förorsakade två allvarliga reprimander till den amerikanska lägerledningen angående den dagliga behandlingen av fångarna och de medel som brukas för att få fångarna att förklara sig ovilliga att återvända hem efter stilleståndet. Efter detta anser man det inte från amerikansk sida önskligt att andra än militärpersoner inspekterar lägren på Koje... Det krav som fångarna ställt om besök av en internationell Röda Kors-kommission, som nu bildats i Japan, redo att övertaga utväxlingen av fångar vid vapenstilleståndet, *vägrar man att uppfylla*.

De underrättelser som kunde framläggas om napalmbomben, som man funnit spår av i Nordkorea, var sparsamma, därför att den infödda befolkningen oftast talade om brandbomber — och man vågade inte utgå ifrån att det betydde napalm. Idag vet man att under krigets första år nedkastades "dödsbringande bensinbomber" motsvarande 35 miljoner liter brandvätska över Korea (detta meddelas i FN-kommandots dokument av den 23 juni 1951). Hur många miljoner liter som ytterligare använts under det sista året, vet jag inte — det har ju varit förhandlingar i Korea i år, och man har i det stora hela haft intrycket att krigshandlingarna varit spridda... Men å andra sidan har telegrammen gång på gång talat om "krigets hittills våldsammaste bombangrepp av FN". Napalmbomberna har dock troligen varit färre under krigets senaste år, också av den orsaken att effekten av bombkastning över ruinområden knappast är lönande för angripna.

Napalmbomben blev av Informations redaktör i en artikel från USA (7.7.1951.) kallad koreakrigets hemliga vapen. Outze skildrade napalmbombexplosionen, som demonstrerades för honom och andra under ett besök på Port Benning, Georgia, på följande sätt:

"I det ögonblick de berör jorden slår orangefärgade lågor upp, och över dem visar sig kolsvart rök, som stiger upp i luften och bildar väldiga kupolförmiga moln i form av trädkronor. När röken lättar återstår bara förbränd jord och förvridet stål."

Detta kan låta hemsamt nog, men i den engelska pressen har jag hittat följande exempel på napalmbombens verkningar. I en ledande artikel i Manchester Guardian Weekly 13.3.1952 stod bl. a. följande skildring av koreakrigets hemliga vapen: "Det är två erfarenheter

Forts. å sid. 11.

Barn jag avundas er!

När jag hörde en rapport av Chien Chun-jui, vice undervisningsminister i slutet av juni, fick jag del av goda nyheter: Ytterligare åtgärder skall tagas för att reglera stipendier åt folket till alla realskolor och högre undervisningsinstitut i landet. Jag var glad å de ungas vägnar och för deras föräldrars skull. Jag är mor till åtta barn. Förr hade jag otroliga bekymmer och besvär för att hålla mina barn i skola. Men trots mina ansträngningar, måste jag ofta med sorg se mina flitiga och intelligenta barn berövade möjlighet till utbildning i skolåldern. Därför kan jag djupt uppskatta den moderliga omsorg som partiet och regeringen lägger ner på skolundervisning åt barn och ungdom.

Min make var professor Chu Szu-ching. Några kamrater torde ännu minnas hur min man under den reaktionära Kuomintangregeringen arbetade under dubbel press från det korrumpierade samhällssystemet och den tunga försörjningsbördan, och hur detta orsakade hans död. Han verkade som universitetsprofessor i trettio år för att undervisa den unga generationen, men våra egna barn var genom vår fattigdom berövade rätten till skolundervisning medan de var i skolåldern.

Min mans lön var nominellt mycket hög, men under Kuomintangs regering steg priserna dagligen genom inflation. Vad han förtjänade var alldeles otillräckligt för en familj på tolv personer. Hans lön gick åt att nätt och jämt hålla oss ovan svältgränsen, och ingenting blev över till barnens skolgång. Jag minns hur vi hösten 1934 måste be universitetsmyndigheterna om att få en månads lön i förskott för att avbetala detta under de kommande sex månaderna. År 1935 hade vi fem barn i skolåldern. Varifrån skulle vi få pengar till skolavgifterna? En vän lovade att låna oss hundra dollar, men han svek oss i sista minuten och vi måste sälja våra personliga tillhörigheter. Jag sålde en ring som jag fått av min mor på hennes dödsbädd, och min päls och till och med min förlovningsring. Med denna hopskrapade summa betalade vi barnens skolavgifter. 1941 måste min andra dotter sluta en termin före examen, trots fina betyg. Det gjorde oss mycket ont, men vad skulle vi göra? Min man blev tvungen att sälja sina böcker och några konstföremål, som han satte mycket värde på. Man kan förstå hur detta skulle kännas för en vetenskapsman.

Trots alla ansträngningar kunde vi inte hålla barnen i skola. Vår äldste son måste sluta skolan under kriget mot Japan, när han redan hunnit till andra året i mellanskolan. Några år senare måste vår andre son och tredje dotter också sluta. Kanske är jag för svag för barnen! Jag sörjde varje dag över deras avbrutna skolgång. Det var tungt att bära.

Ännu i denna stund ryser jag när jag minns den dag då min make gick bort. Hans död var ett fruktansvärt

Professor Chu Tse-ching, förf:s make, var berömd som författare och kritiker i Kina. Han föddes 1898 och dog 1948. Han skrev i sin ungdom utsökt poesi. Senare skrev han litteraturkritik och gjorde den klassiska litteraturen känd av folket. Som prof. vid universitetet Tsinhwa var han ordf. för den kinesiska språkfakulteten. Han deltog själv med studenterna i den patriotiska verksamheten för motstånd mot japanernas angrepp på Kina. Han var, skrev en tidning vid hans död, "förkroppsligandet av det kinesiska folkets heroiska karaktär."

slag för hela familjen. Jag orkade inte tänka på framtiden. Med hela familjen att försörja på min lilla lön för biblioteksarbete vid Tsinhwa University — hur skulle det gå? Just då i denna kritiska stund kom vår räddning. Vi fick leva i Maos solsken. Kina blev fritt och Folkrepubliken Kina utropades.

Nu har vår situation fullkomligt förändrats i det Nya Kina. Kommunistpartiet och Folkets regering arbetar för att bygga upp en fredlig ekonomi och kultur, och de gör rättvisa åt alla som har tjänat samhället. Därmed har vår familj kommit i deras åtanke. Skolan betalas av regeringen för mina två yngsta pojkar och min yngsta dotter. Vi har fått en ordnad och trygg ekonomi. För första gången börjar vi kunna glädja oss åt livet. För första gången i mitt liv som mor åt åtta barn behöver jag inte bekymra mig för barnens skolgång. I år kommer ett av barnen att börja mellanskolan (middle school) och en annan kommer in vid universitetet. När vi samlas omkring matbordet behöver vi inte känna oss ängsliga vare sig för skolavgifter eller det dagliga brödet. Nu pratar vi om barnens studier och om de goda nyheterna i tidningarna. Ibland diskuterar vi vårt lands uppbyggnad, världsfredens försvar och lyckan att leva. Jag är ofta förvånad över barnens framsteg. De har en brinnande kärlek till freden. De är uppfyllda av höga ideal och av tro på deras förverkligande. Också jag är smittad av deras entusiasm.

Och jag känner mig ung igen.

Idag delar kommunistiska partiet och Folkets regering uppfostringsplikten med oss mödrar. De har skapat en god miljö för barnen att växa upp i och öppnat vägen till lycka. Barn, jag avundas er att få växa upp i Det Nya Kina. Ni är lyckliga och ni skall förbli lyckliga!

Pekings demokratiska kvinnoförbund

En dag hade jag ett samtal med Madame Yang Yun Yü, som är en av de fyra vice ordförandena i Pekings Demokratiska Kvinnoförbund. Förbundet omfattar "StorPeking" med en befolkning av 2,4 miljoner. Det har 530 000 medlemmar fördelade på 13 grupper. Men samarbetar med ungdoms- och studentorganisationerna. Flickor från 17—18 års åldern kan bli medlemmar i kvinnoförbundet och samtidigt vara kvar i ungdomsorganisationen. Man samarbetar också med fackföreningarna; i dem finns det särskilda kvinnoavdelningar och ordföranden för dem alla sitter med i kvinnoförbundets exekutivkommitté. Arbetarna har ofta bostäder bredvid fabriken och i dessa fall arbetar man ej blott bland kvinnorna utan har även männen med.

Man har inga årsavgifter; från grupperna och från enskilda kommer pengar men framför allt från staden Peking, vilket man väl förstår av det följande. Kvinnoförbundet är nämligen en viktig faktor i stadens reformarbete och har 20 representanter i Pekings stadsfullmäktige.

Pekings demokratiska kvinnoförbund planerar för denna höst följande:

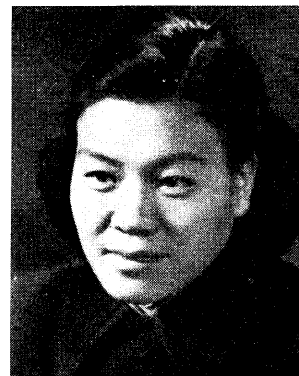
1. Arbete inom fabriker för ökad produktion.
2. Ökad hemslöjdsverksamhet bland de hemarbetande kvinnorna. I december 1951 fanns det 7 000 kvinnor som sysslade med korsstygsbroderier för export. Nu tänker förbundet organisera 4 000 kvinnor i kooperativer för detta arbete. Order kommer från utlandet via regeringen som också bidrager med materialanskaffning. Inkomsterna skall användas till de arbetandes bästa, till kapital för rörelsens utvidgande och till lön åt dem som organiserar arbetet.

3. 50 daghem i olika delar av Peking och först och främst utbildning av 400 personer som personal för dessa. Daghemmen skall skötas kooperativt, enskilda kommer att låna ut lokaler och skänka leksaker. Lönerna och maten skall bekostas dels av kvinnoförbundet dels med de avgifter som mödrarna betalar när de så kan. Dessa daghem är avsedda för barn till arbeterskor i små fabriker som ej har egna daghem, för kvinnor i olika yrken och för den personal som ordnar med korsstygsarbetet.

För närvarande finns det 130 daghem i Peking med från 20 till 200 barn i varje. Totala antalet barn är ungefär 5 000 och totala antalet anställda 2 000. Före befrielsen fanns det i Peking endast 11 daghem med 350 barn. De flesta föräldrar betalar något för barnen, i mån av inkomst. Vistelsen är fri för barn till regeringsarbetare som har endast bostad och mat och sin folkdräkt d. v. s. "cadres" av en äldre typ. Numera börjar även dessa att ha blygsamma löner. En "cadre" är en person som arbetar för regeringen, "tränad och trogen". Flertalet tillhör ej kommunistiska partiet.

4. Utbildning av barnmorskor. Kurserna ordnas av staten men kvinnoförbundet hjälper till med valet av dem som skall utbildas och även med kontroll av deras arbete. Det finns ett stort antal kvinnor som arbetat som barnmorskor utan att ha fått någon som helst utbildning. De har genom sin okunnighet vållat många dödsfall bland de nyfödda. Nu ger man dem en

Yang
Yun
Yü

Madame Yang Yun Yü är en av de fyra v. ordförandena i Pekings KDV. Hon är 33 år. Hon har 5 barn det äldsta 10 år och väntar nu det sjätte. Tidigare var hon lärarinna, sedan 5 år arbetar hon helt för KDV. Hon är medlem i stadsfullmäktige såsom en av KDV:s representanter.

kort utbildning samtidigt som man utbildar nya barnmorskor. Så småningom skall de mindre kunniga, som i regel är äldre kvinnor, helt ersättas av fullt utbildade. Man räknar med att vid slutet av detta år ha gett alla äldre viss utbildning. För närvarande arbetar i StorPeking 2 000 mer eller mindre utbildade barnmorskor varav 1 700 i byarna. Antalet födelser per år är ungefär 50 000. I själva Peking sker komplicerade förlossningar på sjukhusens förlossningsavdelningar; i regel tas även förstföderskor emot där men man har ont om platser.

5. Stöd åt regeringen i kampen mot analfabetismen. Det gäller främst kvinnor. Man hjälper dem med deras barn och deras hushållsarbete under lektionerna, men man ordnar ej utbildningen. Från och med denna höst har man en tre-års plan för att utrota all analfabetism i Peking. Man har en ny metod så att man kan lära sig 1 500—2 000 tecken på 100—200 timmar under 6 månader. Ofta ordnas kvällskurser eller för bönderna vinterkurser. Människor över 50 år tar man med endast om de särskilt önskar det; i regel är folk mycket ivriga att få deltaga, känner sig som "blinda".

6. Äktenskapslagens genomförande d. v. s. hjälp åt kvinnorna att få sina rättigheter enligt lagen.

Skilsmässor gäller framför allt äktenskap som ingåtts under den gamla tiden. Man upplöser utan vidare de äktenskap där mannen haft mer än en hustru. Även i de fall där äktenskapet varit ordnat av familjerna ges skilsmässa så fort det önskas. Och slutligen de fall där mannens släkt, särskilt svärmodern, enligt gammal vana behandlar hustrun illa.

Det har gjorts mycket propaganda för den nya äktenskapslagen så att alla skall veta vad den innebär. Från januari 1951 till juli 1952 hölls det 6 500 föredrag i Peking, skrevs mer än 1 000 artiklar och hölls mer än 20 radioanföranden om äktenskapslagen. Man har haft 25 utbildningskurser för specialister på dessa problem och man har utbildat 17 000 personer. Man har också gett 32 demonstrationer av ljusbilder över ämnet i fråga.

Kvinnoförbundet har en särskild rådfrågningsbyrå för äktenskapliga problem. Där har 32 000 kvinnor sökt råd och hjälp. Dessutom har 16 000 gjort detsamma brevledes. På rådfrågningsbyrån arbetar fyra cadres.

Rewi Alley är från Nya Zeeland. Han kom till Kina för 26 år sen. Han är poet men inte bara det. Under ett antal år var han fabriksinspektör i Shanghai. Sedan blev han en av den kooperativa rörelsens grundare i Kina. Under krigsåren startade han en yrkesskola för barn utan föräldrar. Just nu har han skrivit en bok — som snart kommer ut — om Kina. Den heter med ett kinesiskt folkuttryck: det finns en utväg — Yu Banfa! Vi hoppas få den boken översatt till svenska. Att träffa Rewi Alley, att lyssna till honom det var en av mina stora upplevelser i Kina. För mig står han som en i raden av de människor genom århundradena om vilka det gamla ordet gäller: när de går genom tåredalen gör de den rik på källor.

Dessutom finns det en person i varje distrikt och en person för varje gatudistrikt. Man kan vända sig till vilken instans man vill.

Kvinnoförbundet har också en rådfrågningsbyrå för andra problem t. ex. om en medlem önskar få hjälp att söka arbete eller önskar få in sitt barn på ett daghem. Här arbetar tre cadres.

Kvinnoförbundet har ofta lyckats medla i äktenskapliga tvister, oftast enskilt på rådfrågningsbyrån, i bland genom att ordna möten med vänner och grannar, någon gång så mycket som 2—300 människor. I 48 fall har kvinnoförbundet medlat så mera offentligt.

Det finns särskilda domstolar för äktenskapliga frågor i Peking. Även här försöker man medling i första hand och även här har man rätt att åhöra domstolens medlingsförsök. 90 000 kvinnor — många av dem medlemmar av kvinnoförbundet — har lyssnat på dessa förhandlingar, en del av dem har själva haft samma problem, andra har velat se hur man sköter dessa fall. Alltsedan befrielsen har kvinnoförbundet haft rätt att bli hört av domstolen så snart det gäller kvinnornas rättigheter.

Andrea Andreen

Rewi Alley:

De anklagade

Med alla dessa bomber
köpta av gangsters
betalda av det arbetande folket
kastade av präktiga vältränade unga män
skrattande, kommer
statistik över resultaten
lätt att minnas:
Fyrtifem procent kvinnor
trettitre procent barn
som inte kunde
ge igen, som inte hade några gevär
i händerna,
som bara önskade fred
att leva och arbeta.

Vem är mest skyldig?
Tänk efter!
Vem gav tillåtelse?
Vem förtjänar på det?
Tänk noga efter,
tänk fort — ni
de anklagade.

Barnungar i skolor
kvinnor som tvättar kläder vid floder
gummor som stannar kvar i sina hem
bondbarn som vaktar djuren
skulle önska att vi kunde ta deras stackars döda

kroppar
och stapla upp dem mot dörrarna i Förenta
Nationernas hus,
lägga dem i rader i korridorerna i Vita Huset
så att deras stank skulle väcka eftertanke
och fylla varje sniket Wall street-kontor
stapla dem i hissarna
i drivhusträdgårdarna
i luxuösa badrum
i eleganta vrållåk.

Sårade, sönderslitna kroppar
som levde och verkade
och som blev sprängda och brända
av er — de anklagade.

övers. Gunhild Tegen.

Unga flickor hälsar Mme Pessoa och Dr Andreen välkomna till KDV i Peking.

Pekings stadsfullmäktige

I Peking heter stadsstyrelsen "folkrepresentanternas konferens". Den sammanträder fyra gånger om året och väljer borgmästare och fyra underborgmästare samt andra tjänstemän för ett år i sänder: på detta sammanträde, det första på året, fastställs även årsbudgeten. Konferensen har f. n. 550 medlemmar av vilka 98 är kvinnor, flertalet av dessa är givetvis medlemmar i kvinnoförbundet. Själva valsättet för konferensen — för ett år i sänder — är intressant. Man har representanter för 10 olika politiska partier, för kvinno- och ungdomsföreningar, för fackföreningar, för skolor, universitet och sjukhus, för stadens tjänstemän, för alla möjliga yrken, för olika religioner, för olika stadsdelar (vissa gatuområden), för nationella minoriteter. Så en person kan vara representerad och välja representant i ett antal olika kapaciteter. Det finns en särskild kommitté som gör upp förslag om kvoten för olika grupper. Sen har varje grupp (parti etc.) sin kommitté som ordnar möten med mycket diskussion och får fram ett förslag till kandidater att rösta om (sluten omröstning). Man försöker ändra representanterna varje år så att flere människor får en chans att vara med om stadens styrelse. Genom press och radio uppmanar man folket att ta del i stadens angelägenheter. Folket bestämmer — det är detta man försöker få dem att känna.

Före varje konferens håller de valda representanterna möten med sina valmän. Man delar ut särskilda formulär vilka varje valman kan fylla i och lämna till sin representant. Formuläret innehåller frågor om vad man önskar gjort, varför man önskar det och hur man anser att det bör göras. Man har 6 huvudgrupper att fördela sina förslag på: 1. uppfostran och litterär verksamhet. 2. Finansiella problem. 3. Stadsbyggnadsplanering. 4. Hälso- och sjukvård. 5. Socialvård. 6. Politiska problem och allmän säkerhet (polis t. ex.). Denna gång hade konferensen att behandla frågor, som framlagts i 10.000 ifyllda formulär. Man hade naturligtvis ordnat dem under de olika rubrikerna på förhand och man beslöt att behandla en del genast under det att andra lämnades för studium och en tredje grupp beslöts uppskjuten tillsvidare.

Staden får sina inkomster från industri, handel och jordbruk (Stor-Peking har en hel del sådant). Direkta skatter har aldrig brukats i Kina. Man har nu en omställningsskatt som är hög för lyxvaror. På grund av oväntat höga inkomster genom produktionsökning från industrien hade man i år ett budgetöverskott; inkomsterna var 125 % högre än beräknat. Man kunde därför besluta om mera byggnadsarbeten — bostadshus, sjukhus etc. — än man tänkt sig.

Andrea Andreen.

Rekvirera från SKV:

Barnen är i fara

Wienkonferensen i april 1952 skildras av John Takman, Margareta Embring, Signe Fredholm.

32 sidor. Pris 1 kr. Återförsäljare erhåller rabatt.

Böcker:

Ebba Richert

Dagens novell är ett kapitel ur Ebba Richerts nya bok *Son till en direktör*. Det är en barnskildring utan försköning av verkligheten, så som Ebba Richert haft för vana att skriva i många föregående romaner. Hon hämtar stoff från verkligheten, ofta ur sin egen erfarenhet — men hon gestaltar personerna med större kraft än vi är vana vid i vår unga svenska litteratur. Man minns hennes figurer: de gotländska bönderna i *Brödernas kvinna*, de fattiga kontorsflickorna i *Ta hand om Ulla* — båda dessa böcker ha också blivit underlag för film. Kärleken och äktenskapet är det centrala ämnet i hennes flesta böcker: t. ex. *En anständig kvinna*, *Sanningen om Elisabet*, *Som drömmar vävas av*, *Porträtt av Kristine*, *Skilsmässa*.

Ofta återkommer hon dock till att skildra barn, och hon gör det med en sanningsenlighet som svider. Barn är inga små söta dockor, de är besvärliga individer som måste kämpa sig till sina förmåner i en underlägsen strid med de vuxna. Hon har skildrat sin egen barndom i en bondfamilj på Gotland där hon som fyraåring blev inackorderad, när hennes mor reste till Amerika. För mycket arbete och för lite mat blev den lilla flickans öde under fyra år — medan modern trodde att hon hade det bra. Från denna erfarenhet bevarar Ebba Richert ett ömt intresse för alla uppväxande barn, hon ser med illusionsfritt medlidande på deras försvarslösa otrygghet bland de nyckfulla vuxna.

I den sista romanen är ett barn huvudpersonen. Det är sonen Ulf, som slits mellan ett par omaka föräldrar. De har fått vänta länge på detta barn, och när han äntligen kommer har hans far och mor redan börjat glida från varandra. Ypperligt skildras den tysta strid som pågår över barnets huvud — hur fadern, den framgångsrike affärsmannen, anser sig som den sanne pedagogen, och hur den veka modern ger efter och låter den starke råda — oviss om hon skulle kunna göra det bättre. Bitterheten i denna strid om barnet påskyndar föräldrarnas växande främlingskap för varandra. De har en intressant uppgörelse, ett samtal som skarpt belyser deras väsensskillnad.

Hur det går för den bortskämda Ulf skall inte här förrådas, det kan ni läsa själv i boken. Och den är värd att läsas. En klok, klar, insiktsfull och öm bok, den bästa som författarinnan skrivit.

Gunbild Tegen.

Striden om ett barn

Innan pappa rest tillbaka till Stockholm hade han sagt "Det här är ett fint pensionat. Nu ska du uppföra dig ordentligt. Tänk på vad det kostar." Och Ulf förstod att det som var fint kostade mycket pengar, men riktigt klart för sig vad det där FINT var för nånting hade han inte fått. Inte var det Klas mormor som satt vid samma bord i matsalen, och inte var det Klas själv, fast han var sex år och väldigt stor. Klas mormor var tjock och hade en skrovlig näsa som inte alls var fin. Men det var rätt åt Klas, tyckte Ulf. Klas bara gjorde sig till för tanterna för att dom skulle säga: "En sån snäll pojke du är." Till honom sa dom: "Hur kan du som är så liten och som har en sån snäll mamma vara så elak?"

Ulf ville vara elak. Då blev tanterna rädda för honom och barnen lydde honom. Han tyckte inte om barnen här. De bara retades med honom och var dumma. När han kom åt spottade han dem rakt i ansiktet. Efteråt gick han för sig själv och låtsade att han var stor och kunde slåss och att alla människor i hela världen var rädda för honom. Ibland gick han tillsammans med mamma. Hon var en snäll mamma och han tyckte mycket om henne. Tanterna sa att det var synd om henne och det var det nog för mamma var säkert den bästa mamman i hela världen. Sen pappa rest hem igen hade mamma gett honom nästan allt han bett om. Leksaker och slichepinnar och glass. Det var bättre att vara ensam med bara pappa eller mamma än att vara med bägge på en gång.

— Ät nu Ulf, sade Dagmar. Titta på Klas vad han är duktig. Han har redan ätit upp sin mat.

Ulf rynkade näsan. Innanför ena kinden låg en klump kött och potatis. Sammantuggat. Han transporterade över det med tungan till andra kinden. Det var skojigt. Han gjorde det en gång till. Mamma suckade. När hon såg ut så där i ansiktet, sa alltid tanterna: — Stackars din mamma, hon har det inte lätt.

— Titta på Klas, sa mamma igen.

Ulf tyckte inte om Klas. Fast han var inte rädd för honom. Han var inte rädd för någon. Bara för vatten för det var så otäckt i öronen. Och så var han förstås rädd för döden för han ville inte dö. Ibland fick han följa med mamma till kyrkogården och lägga blommor på Mormors grav. Då fick han en blomma av tanten vid grinden. Det är en viola tricolor, sa han, och gumman sa att han var ett begåvat barn och det tyckte han om att höra. Han ville vara begåvad för det var nånting hemskt fint. Han ville vara elak också. Om dom sa att man var elak då kunde man göra vad man ville. Han var rädd för att dö som Mormor och bli nerstoppad i jorden. Ibland var han rädd för att mamma skulle dö. Men pappa han kunde kommandera så bra, så han levde nog länge. Det var bra om pappa levde riktigt länge för pappa kunde slåss för honom ifall dom stora grabbarna överföll honom. Det kunde inte mamma.

— Ulf, gör nu som mamma ber dig.

...Hon kände att nånting var fel i Ulfs liv och hon anklagade sig själv för att ha del i skulden men visste inte vad den bestod i. Ofta hade hon grubblat över om

hans neurotiska läggning var en följd av att hon fött honom för sent, om det var ett arv efter fadern eller om det hade med miljön och deras eget spända förhållande att göra. Men med Einar gick inte att tala om sånt. "Det är inte Ulf det är fel på", sa han. "Det är bara du som förstörar upp saker och ting." Och hon fick aldrig veta hurudan Ulf var ensam tillsammans med fadern. Einar sa bara: "Aldrig har jag någe besvär med honom."

...och kanske har Einar rätt, det är mig det är fel på... det är jag som inte förstår mig på barn.

Hon satte sig på sängkanten bredvid Ulf. Hon strök med handen över hans ansikte och hår tills kramptryckningarna avtog och han lugnade sig. Sen hjälpte hon honom av med kläderna och i säng.

Dagmar hade satt sig vid skrivbordet. Hon skrev i en bok med blå pärm.

— Skriv upp att jag vill ha en smörgås, sa han. Och det var som om något utbrott aldrig hade förekommit. — Jag är hungrig.

— Det är för sent, dom har stängt i köket. Du kan få ett äpple i stället.

— Nej, jag vill ha en smörgås. Och så ett glas mjölk. Mamma, du måste hämta en smörgås åt mig, annars skriker jag.

Hon hade föresatt sig att inte ge efter för hans nycker. Han måste lära sig att inte alltid driva sin vilja igenom. Han fortsatte att tjata, hon räknade till åtta gånger som han gnällde om en smörgås. Sen ändrade han det till en bulle. Till sist reste hon sig och gick ut ur rummet.

— Ta en med prickig korv, ropade han efter henne.

Hennes steg var trötta då hon gick stigen fram genom barrskogen. Kvällen var sommarljum och ljus. Lördagskväll och dans. Som ung hade hon dansat mycket. I kväll kunde hon få dansa om hon ville. Bengt Froste, hovrättsfiskalen som satt vid bordet intill gjorde ingen hemlighet av att han var intresserad av henne.

...men jag har ingen lust mer... den där tiden är förbi. Förresten har jag Ulf som kräver mig helt, jag måste försöka komma till rätta med honom, få honom i balans... ge honom kärlek. Och trygghet! Fast kan man det... när man själv känner det som om man ramlat av en karusell och bara hänger fast med ena handen...

Hon kom tillbaka med en ostsmörgås. Ulf tittade upp och gnuggade ögonen.

— Näe, sa han och ruskade på huvudet. Jag sa ju att det skulle vara en med prickig korv. Jag vill inte ha ost.

— Nu äter du och tiger.

— Kan du inte gå tillbaks och byta? Nu när dom ändå har öppet. Och jag sa ju att jag ville ha prickig korv.

Hon gick tigande bort till toalettvrån och drog för draperiet bakom sig. Ulfs sätt att kräva saker och ting skrämde henne. Fastän han var så liten var han starkare än hon, och nästan alltid fick han sin vilja fram, genom att gråta, skrika eller bli hysterisk. Hon skäm-

des för sin svaghet och för att hon ännu inte lyckats lösa sina egna inre problem. Så långt hon kunde minnas hade hon givit efter för andras vilja och låtit sig undertryckas. Innerst var hon medveten om sin viljesvaghet och sitt bristande självförtroende. Hon hade blivit fostrad till att tuga och böja nacke. Hon kände det som om hon aldrig skulle kunna komma ut ur den cirkel modern dragit kring henne. Därför att hon var svag och ingen gav henne styrka. Det var en ny tid och en annan värdemätning, de saktmodiga blev inte saliga längre. Ibland hatade hon sin mor som gett henne ett arv hon inte kunde göra sig kvitt och som bara var henne till skada. Hon som var Ulf's den oföddes Mormor och som behövt ett helt liv på sig för att mogna till den riktiga och goda människa hon var vid sin död.

— Mamma, varför står du bakom draperiet? Varför går du inte och byter smörgås?

Hon gick fram till hans säng och tog ett fast grepp i hans axlar.

— Nu äter du upp din smörgås, Ulf.

— A-aaj! Varför slår du mig?

Han skrek högt: — Mamma slå mig inte, mamma slå mig inte.

Förskräckt släppte hon greppet kring hans axlar. Hon tänkte på Klas och hans mormor i rummet intill och på hovrättsfiskalen ovanför. Vad skulle de tänka? Och hon hade ju inte slagit honom.

— Mamma jag är så hungrig så jag dör.

Hon gick mot dörren. Då ville han veta vart hon skulle gå.

— På toaletten, sa hon förtvivlad.

Då sparkade han av sig filten, satte sig upp i sängen och ropade högt:

— Mamma kissa på pottan, mamma kissa på pottan!

Hon hörde det in på toaletten och han ropade det ända tills hon kom tillbaka. Hon visste inte vad hon skulle ta sig till. Om hon gav honom en dask i stjärten skulle han skrika så alla hörde det: "Mamma slå mig inte." Om hon talade lugnt och vänligt med honom, skulle han fortsätta att tjata. Och hon visste att när han satte den sidan till, var han outtröttlig. Hon mindes en gång då han satt sig mitt på trottoaren utanför en leksaksaffär. Hon orkade inte bära honom och han vägrade att flytta sig. Han gallskrek tills hon kände sig uttittad och beklagad och av ren utmattningslätelse honom få lastbilen som han sett i fönstret.

Hon orkade inte nu heller. Och utmattad sa hon:

— Jag ska gå och höra efter då, om dom har nån med prickig korv.

— Men prickig korv ska det vara, glöm inte det, ropade han efter henne.

För andra gången gick hon stigen ner till restaurangen. Så hade Ulf återigen drivit sin vilja igenom. Han fick sin smörgås med prickig korv. Men när han fått den, orkade han inte äta upp den. När Dagmar vände ryggen till smusslade han ner den mellan sängen och väggen.

Han la sig på rygg med lakanet uppdraget under hakan och tittade på henne. Mamma satt vid skrivbordet och bara teg, hon hörde inte att smörgåsen dunsade i golvet. Hans ögon vara klara och blanka och utan oro. Han sög på tummen och funderade ett slag. Han ville ha mamma hos sig, ville att hon skulle lyda honom. Dom man tyckte om måste lyda. Han tyckte om mamma, han ville att hon skulle sysselsätta sig med honom.

Han började gråta, först tyst, sen högre, ännu lite högre. Men mamma vände sig inte om. En lång stund gick. "Mamma, kom, jag är rädd", ville han skrika, men i korridoren slog någon i en dörr och kanske var det Klas och inför Klas ville han inte låtsas vara rädd.

— Mam-ma!

— Vad är det?

Mammas röst lät mycket trött. Nästan lika trött som då hon låg sjuk och farbror doktorn var hemma och gav henne droppar.

Mamma såg lessen ut.

— Kom! sa han och sträckte ut armarna efter henne.

Hon reste sig och gick fram till honom, böjde sig ner mot honom. Då slog han armarna om henne och kramade henne hårt.

— Godnatt lilla rara mamma och sov gott!

Han log med uppåtvänt ansikte och hans leende gick djupt in i henne.

Genom det öppna fönstret i deras rum trängde doften av barrskog och vildblomster in. Nere i restaurangen hade dansmusiken redan börjat. Hennes huvud gled ner till honom på kudden, rösten lät lite rosslig då hon sa:

— Varför är du så elak ibland?

Han lekte med hennes hår och behöll leendet kvar i sitt ansikte. Och han ville inte längre göra henne ont.

— För att jag blir så arg förstår du, sa han och spände läpparna. Jag vill att du ska lyda mig.

— Varför vill du det då?

— Därför att kvinnor måste lyda.

— Vem har sagt dig såna dumheter?

— Det har pappa sagt.

— Men du blev arg på Klas också, sa hon och slapp undan kommentarer.

— Jag tycker han är dum, han bara skryter och tyc-ker han är så duktig.

Dagmar satt tyst. Hon dröjde kvar i sin framåtlu-tande ställning, med en hand på varje sida om hans huvud. Återigen kände hon sin egen maktlöshet och oförmåga att ställa allt tillrätta. Som om Ulf märkte det, fortsatte han leken med hennes hår och log mot henne igen.

— Jag tycker du är söt, sa han.

Då blev hon rädd. Ulf var så olik andra barn. Hon kunde inte riktigt komma underfund med honom, om han var medveten om sina handlingar eller om de bara skedde utanför hans medvetande. Hon satt länge tyst, fördjupad i sina egna tankar.

— Mamma, har du nån mer sån där tablett som du gav mig häromkvällen? En sån som jag blir snäll av.

Hon reste sig och strök honom smålende med fingret över kinden. Hon tyckte synd om honom och hon önskade att hon vetat vad som var det rätta i fostran av honom. Einar sa att hon daltade för mycket med honom och att han behövde hårdhet. Den ene läkaren sa ett, den andre ett annat, Einar ett tredje. Själv hade hon en känsla av att det väsentliga var inte att göra något för Ulf utan att vara något för honom, vara ömhet, vara värme, vara den som ville förstå.

Hon gav honom en fenemaltablett. Han behövde lugnas ner hade den ene läkaren sagt. Ett nervöst och bortskämt barn. Ulf kramade henne hårt. Hans smala fasta armar ville inte släppa sitt grepp om henne. Som om de varit i nöd och sökte ett fäste. Hon stoppade om honom filten och satte sig vid skrivbordet igen.

Efter en stund sov han.

Tack!

Trots ivriga försök från min sida till mörkläggning av min 80-årsdag, har många solstrålar trängt igenom i form av vänliga och uppskattande telegram från SKV-avdelningar i olika delar av landet.

Jag tackar dem alla, ingen nämnd och ingen glömd, och i detta mitt tack innesluter jag också SKV:s styrelse med dess särskilda välkomna gåva.

Stockholm 29/9 1952.

Ada Nilsson

Sanningen om Koreakriget . . .

Forts. fr. sid. 4

som gjorts i Korea, som tycks vara av särskilt intresse: Den ena är de nya napalmbomberna (bensingelébomber), som man inte vet något om i vidare kretsar. På det brittiska fältsjukhuset var det en läkare som visade mr. Cutforth ett fall:

'Framför mig stod en egendomlig gestalt, lite böjd, benen vitt skilda från varandra, armarna utsträckta från sidorna. Han hade inga ögon, och hans kropp som man såg tydligt genom de löst hängande brända trasorna, var täckt av en hård svart skorpa med fläckar av gult var. En koreansk kvinna bredvid honom började tala och tolken sade: 'Han måste stå, sir, han kan varken sitta eller ligga.'

Han var tvungen att stå, för att han inte längre hade hud, utan en skorpa som lätt kunde gå sönder."

Cutforth skriver vidare: "Jag tänkte på de hundratals byar som bränts till aska och som jag personligen sett, och jag tänkte på den lista av omkomna och brända och sårade, som kan räknas längs den koreanska fronten."

Denna artikel följdes av en serie brev från läsarna av tidningen, som gav uttryck åt avsky för bruket av napalmbomben. Manchester Guardian delar denna avsky och meddelar i en svarsartikel att när de publicerade Cutforths exempel, var det i förhoppning att allmänheten skulle få kunskap om vad napalmbomben var och vad dess användning betyder: "Intill denna stund har man överraskande litet sysselsatt sig med detta här i landet, i USA och f. ö. inte heller bland kommunisterna."

Manchester Guardian fastslår att napalmbombens verkningar (den kan på några sekunder bränna upp en hel by) är fruktansvärdare än de högexplosiva bomberna, när det gäller att döda och på annat sätt förgöra människor. Tidningen anser dock att dess användning i vissa situationer är berättigad, men tillägger: "Har dess användning i Korea alltid varit berättigad? Dess fruktansvärda följder för civilbefolkningen gör frågan nödvändig. Några av dessa olyckliga följder har förorsakats av urskillningslös bombning av byar. Det kan inte betvivlas: byar har bombats med napalmbomber

bara för att någon misstänkt — utan att veta det — att där kanske befann sig kinesiska soldater."

Denna diskussion om napalmbomben och dess användning i Korea har på sista tiden spritt sig i vida kretsar i England, och bland dem som offentligt har protesterat mot dess användning är ärkebiskopen av Canterbury, icke att förväxla med domprosten. Också i det engelska parlamentet har man satt berättigandet i dess användning i fråga.

Här hemma har det endast sällan talats eller skrivits om napalmbomben — dess användning i Korea har inte rört vid det danska samvetet, och man har tydligen inte gjort klart för sig att koreakriget visat att napalmbomben är det nya standardvapnet när det gäller bombning från luften.

(Vilka konsekvenser har man dragit av detta inom det danska civildförsvaret i detta land, som om ett krig utbryter, sannolikt skulle bli det första som blir föremål för fiendliga angrepp? Såvitt jag vet, lär man fortfarande folk att släcka brandbomber med en skovel sand. Är det förbrytelse eller dumhet?)

Detta är ett av de skrämmande och rent praktiska resultat av koreakriget, som vi tyvärr inte kan vara likgiltiga för i den nuvarande situationen. Men den världshistoriska konsekvensen av kriget i Korea, det hypermoderna blodiga krig, som inte kan avslutas därför att ingen har vunnit — det är att krig med eldkastare och napalm, med vätebomber och atomvapen på armslängds avstånd är ett föräldrat försök att lösa politiska problem, som kräver helt andra metoder. I sin krigsrustning är det moderna krigets genius en farsansfull gestalt — men en hjälplös åldring när han står naken och segrande bland ruinerna.

Krig löser inga problem — det kan bara förvandla dem. Efter sista världskriget kan det inte finnas många ärliga människor som inte erkänner detta. Generalerna vet det också, Eisenhower har själv sagt det. Men det är väl för mycket begärt av dem att de skulle dra konsekvensen f r e d därav!

Kan man begära att människor, vilkas hela existens siktar på förberedelser för en viss situation — att de skulle med liv och själ verka för att denna situation aldrig skall uppstå? Kan man vänta av en skådespelare som år efter år läser in en roll, att han skall motarbeta sina egna chanser att få spela rollen? Nej. Därför är militärens inflytande på politiken i USA och annorstädes en dödlig fara för freden.

Också här har koreakriget gett det stora och alarmerande exemplet: Mac Arthur.

Det är det märkliga med koreakriget att skolexempel på dumheter i världsformat dyker upp ur den gula jorden. Mac Arthur och Syngman Rhee och generalerna på Kojé på en bricka. Och vapenstillståndsförhandlingar under ett helt år, med amerikanerna som enda representanter för Förenta Nationerna — för oss!

(Övers. av G. T.)

Om napalm

Namnet kommer av naftenat och palmitat. Dessa högmolekylära kemiska föreningar ger, blandade med bensin, ett gelé, som vid förbränning utvecklar en temperatur av 1000° och förbrukar allt luftsyre i omgivningen. Vid sommarens 7 terrorbombningar i Pjongjang har 10000-tals liter napalm östs ned över kvinnor och barn.

Folkens Kongress för Freden

Wien december 1952

Alla känner vi i denna tid djup oro inför krigshotet i världen. Vi vill planera för familjernas och barnens framtid. Vi vill att vårt arbete i dag inte i morgon ska visa sig vara bortkastat. Vi vill inte stå en dag med våra förhoppningar krossade i krigets kaos. Vi vill verka och offra för framtiden och livet, inte för ett vanvettigt massdödande.

Ingen av oss är hjälpt med att stänga dörrarna om sitt hem och söka skjuta ifrån sig oron. Ingen kan stänga ute de svårigheter som direkt eller indirekt följer av att krigets onda skugga vilar över folken. Dyrtiden och bostadsnöden, försämrad socialvård och uteblivna reformer — detta behövde inte vara om inte kriget verkligen förbereddes. Och om vi hade det aldrig så bra ställt skulle vi ändå inte undgå att ångesten inför krigsfaran tränger in i våra hem, i våra tankar. Pressen och radio rapporterar dagligen och stundligen om ökade rustningar, om nya fruktansvärda vapen för massförintelse av människor — i dag människor i Korea, i morgon kanske människor i vår del av världen — om länder som ockuperas av långväga trupper, om väldiga manövrer, också helt nära våra egna kuster, där krigsapparaten provas och fulländas.

För oss står bara ett val. Vår tid ger oss bara detta enda val: att passivt acceptera det helvete som förbereds eller att vilja freden, vilja den så starkt att vi kämpar för den, för vår egen och våra barns skull, för alla oskyldiga barns skull i hela världen. Ingen undgår detta val. Vi lever i denna värld, våra barn skall växa upp i denna värld, världen är vi, alla miljoner levande människor, vi som har olika arbeten och personliga problem och så olika tankar i våra huvuden. Vi som ensamma, var och en för sig, är utlämnade och inte har kraft att avvända de onda krafter som

förbereder vår gemensamma olycka, *men som alla tillsammans är starka nog att säga nej till kriget.*

Därför gläder vi oss åt Folkens Kongress för Freden. Vi hälsar den som ett budskap om att människornas fredliga liv ska kunna räddas, som en folkens egen stora avgörande viljeyttring i frågan om deras liv eller förgörelse.

Folkens Kongress för Freden vänder sig till alla folk, alla organisationer, alla enskilda människor, vad de än tänker om krigsfarans orsaker, till alla som vill "ersätta krigets våld med förståelsens anda". Dess budskap riktas till var och en av oss. Den vädjar om ditt stöd. Den behöver din vilja att stödja sig på i sina beslut. Tillsammans med hundratals miljoner andra människors vilja kan din vilja, som du tycker är så betydelselös i de stora sammanhangen, bli den kraft som fördriver ångesten, öppnar vägen till nedrustning, till slut på kriget i Korea, till fredlig samlevnad mellan folken. Du är en del av den fredslängtande mänskligheten, du är medansvarig för den utveckling som ska komma. Sprid budskapet om Folkens Kongress för Freden i varje hörn av vårt land! Hjälp till att öppna ögonen på alla ärliga, tveksamma och villrådigas människor som ännu resignerar, övertyga dem om att det i fredskampen inte finns några politiska eller sociala gränser som utestänger någon enda av dem. Den enda gränsen går mellan det fåtal som vill krig och alla vi miljoner andra som vill freden.

I tecknet av vår tro på människorna, tron på vår förmåga att skapa en förnuftig fredlig värld, skall vi förbereda kongressen. Vi ska komma ihåg att "varje ny försvarare av freden är en försvarare av vårt eget hem". Också av vår entusiasm i denna stora uppgift, vår vilja till osjälvisk ärlig samverkan beror dess framgång.

Fredsviljans mäktiga ström kan och måste förhindra kriget. *Freden kan och måste segra!*

Margit Lindström.

Tidningen **Vi kvinnor**
i **demokratiskt världsförbund**
Utgivare: Andrea Andreen
Köpmantorget 2, Stockholm

Redaktionskommitté:
Gunhild Tegen, Valborg Svensson.

Utkommer med nio nr per år.
Prenumerationspris per år: Kr. 4:—.
Lösnummer 50 öre (kommissionärer antagas).
Postgiro 51323, Box 18073, Stockholm 18.
Svenska Kvinnors Vänsterförbund.

Förbundsstyrelsens lokaler är belägna i
Kungsgatan 79, Stockholm. Tel. 53 19 61.

UR INNEHÅLLET:

ELISABETH TAMM: Bakteriekrieg i Korea och Kina	2
ANDREA ANDREEN: Våra systrar i Korea	3
KATE FLERON: Sanningen om Koreakriget	4
CHEN CHU-YING: Barn jag avundas er!	5
REWI ALLEY: De anklagade, dikt	7
GUNHILD TEGEN: Om böcker	8
EBBA RICHERT: Novellen	9
MARGIT LINDSTRÖM: Folkens kongress för freden	12
FÖLJETONG	